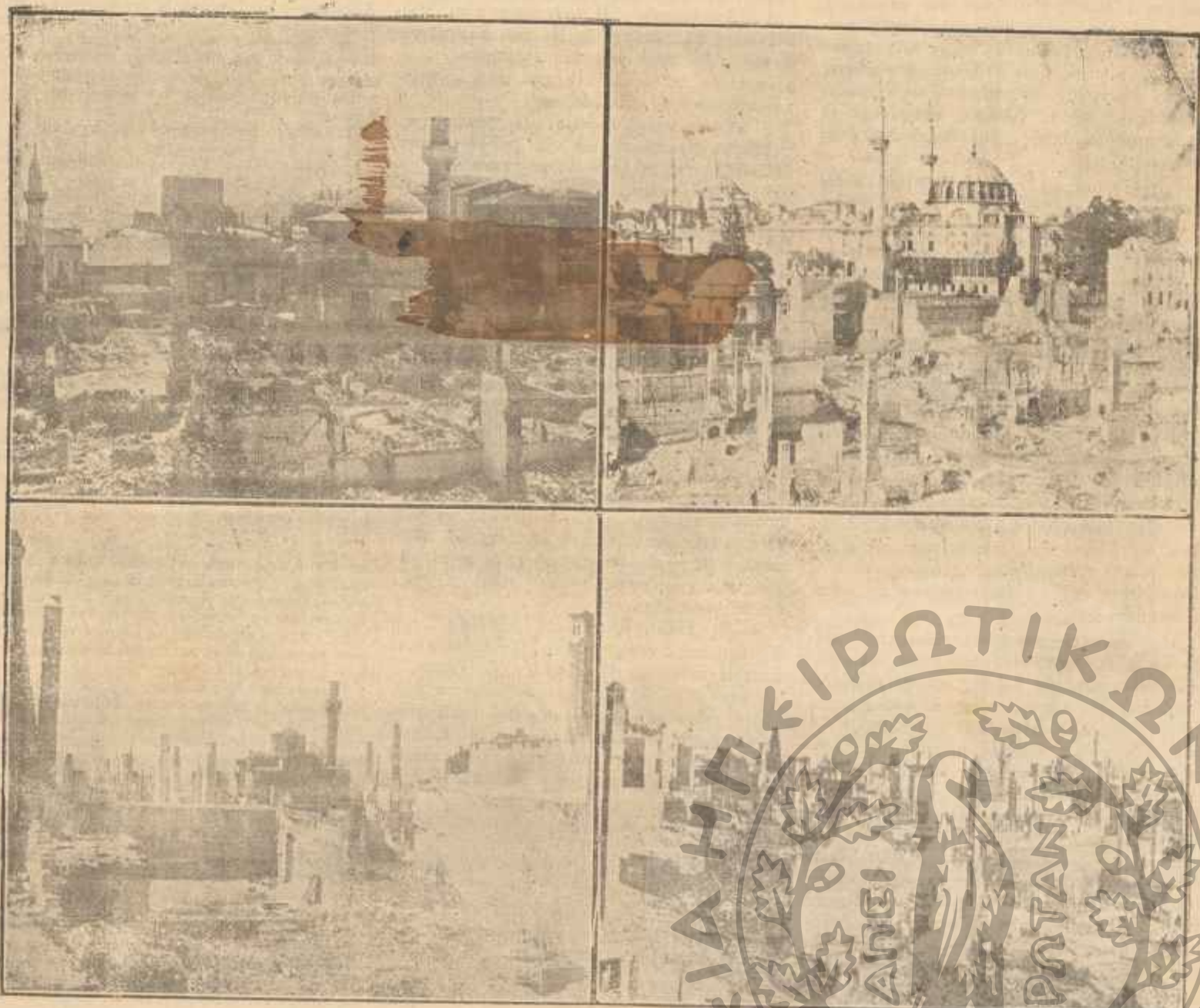

'Απ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΑΠΟ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΠΥΡΚΑΙΩΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

παυδο, καταγγελος μαντιπιδος η δια τοις.

П. ДРДЖОУАНТ

Ο ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ ΙΩΑΚΕΙΜ

Βαρύς και πάλιν ήχοσαν οι κώδωνες. Η Μεγάλη του Χριστού Έκκλησία κηδεύει έν υπέροχον τέκνον της, τόν Καστορίας, τόν 'Ιωακείμ Βαζεβανίδην! Καί τόν θρηνεί ή Έκκλησία μας, ή Έπαρχία του, τó Γένος ήμών σύσσωμον.

Δέν ήτο κοινός **Δεσπότης**. Ήτο Ιεράρχης άξιος, έξ ήσώνων, ούτινες, συνασθανόμενοι της άποστολής των τó ήθος, τās Ιεράς ύποχρώσεις των άπέναντι Θεού και ανθρώπων, ασκούν τού βίου αυτόν έθεντο τήν **εργασίαν**, εργασίαν έντονον, συνεχή.

Είς τήν άραϊάν, δυστυχώς, φάλαγγα τών **εργαζομένων** Ιεραρχών μας, είς τήν πρώτην, άναντιρρήτως, γραμμήν κατετάσσοτο ό Καστορίας. Η Κώς όλη, ή Καστορία σύμπασα εύγνωμόνως τó διακηρύττουσιν.

Η **εργασία** του δέν περιωριζέτο μόνον είς τó νά διατάσση τόν γραμματεία του νά γράφη είς τά Πατριαρχεία, διατυπών παραπονα, εκθέτων άντενεργείας τών έξθροικώς τή Όρθόδοξη διακείμενον, ζήτων όδηγίας. Πλήρη έχων συναίσθησιν της θέσεώς του, της συμμεριχής καταστάσεως των πραγμάτων, εξασφάλισας τήν πρός τó πρόσωπον αυτού άγάπην και έμπιστοσύνην των πνευματικών του τέκνων, άφ' ενός μόν άνενδότως είργάζετο ύπέρ της πνευματικής αναπτύξεως τού ποιμνίου του και της είς τά πάτρια έμμοιής αυτού, άφ' άλλου δέ εύτόλμως άντεπεζήρχετο κατά των επηρεαζόντων νά προσβάλλωσι τó γήτερον και τά συμφέροντα της Έκκλησίας, έπιστηρίζων και διασφάζων τά δίκαια αυτής και νόμιμα.

Και κατείχε διά δούαν τοιαύτην πολύτιμα προσόντα: θέλησιν ακράδαντον, άφιλοχρηματίαν, σύνεσιν, αδιατάληκτον, εύτολμیان.

Ός τού Ιωαννού πλουάρχου ή αξία έν τρεναί ή κρίνεται, και τού υπέροχου Ιεράρχου ή δράσις έν **τριμυιάδει** επαρχίας καταραινεται. Κλυδανισμοί πολλοί έν Καστορία και λαίλαπες και θύελλαι. Άλλ' ήντύχησε τó τμήμα έαύτο της Μακεδονίας, ήτύχησε τó όρθόδοξον πληρωμα τού χριστιανικού οικóφους νά έχη πλοηγόν και οικαστρόφον δεξιόν, ακλόνητον ένώπιον τού κινδύνου, τήν τέχνην, τó θάρρος άντιτάσσοντα, τó θάρρος, τó όποιον γιγαντιό ή πρός διάσωσιν ήμυχοι πίστις.

Και ήξιώθη ό Καστορίας, πριν ή καταλήξη

τόν ήμινον κόσμον, νά ίδη περί ταυτών ούρανόν αιθρίαζοντα. Καί ή ψυχή του έχαιρε.

Πόσον όραϊόν, πόσον γλυκύ — έγραψε πρός συγγενή του — ή επιτέλεισις τού καθήκοντος! Καί πόσον έντροφέ τού ανθρώπου ή ψυχή όταν αισθάνηται ότι ή είς τó καθήκον άφροσύσις άποφέρει εύνοικά άποτελέσματα!...

Άλλ' έχει και ό χαλνυ ώριμένην άντοχήν. Είργάζετο πολύ. Έπεί τετραετίαν ήλεπ μέτρος κατεπόνησε πνεύμα και σώμα. . .

Τόν επανείδον είς τήν κλίνην του — έπι-

θανάτιον, φεθ! — έντός μικρού δωματίου, έν 'Αντιγόνη. Δέν τόν άνεγνώρισα. Πόσον είχε καταβληθή! Γέρων πλέον έφαινετο. Καί ήτο μόλις τεσσαρακονταπεντούτης!... Άβληχρά ήτο ή φωνή του. Μάτην προσεπάθει τόνον είς αυτήν νά προσδώσιν, κατά τήν διήγησιν των κατ' αυτόν. Καί ύπέρερε, τó έβλεπα, διότι δέν ήδύνατο δι' ήχηράς φωνής, της προηγούμενης του φωνής, ν' άναντύξη τά κατά τήν επαρχίαν του, τήν προσφιλή του Καστορίαν...

Είς αυτήν έστεργόμην ή τελευταία σκέψις του και κατά τās τελευταίας της ζωής του στιγμάς. Όλίγα λεπτά πρό τού θανάτου του έλεγε πρός τόν κ. 'Ανδρόνικον Βλαστόν:

— Νά μή βραδύνουν νά με άντικαταστήσουν... Είπέ τό είς τόν Πατριάρχη... Η Καστορία πρέπει...

Τόν καταλεβεν ό επιθανάτιος ρόγος...

Ό Καστορίας, ό 'Ιωακείμ Βαζεβανίδης, άπέθανεν!

Μ. ΙΩΦΡΟΝΙΔΗΣ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

*Εγεννήθη έν Διολοκισίω της Κωνσταντινουπόλεως, άπεφοίτησε δέ εκ της έν Χάλκη Θεολογικής Σχολής τó 1888. Μετέβλεν έν Διολοκισίω και Βαθυρούακι τó διδασκαλικόν έπάγγελμα μέχρι τού 1890, όποτε, χειροτονήθείς διακόνος, προσελήθη έν τή έφηρεία της Ιεράς Μητροπόλεως Χαλκηδόνος. Τή 1η Ιανουαρίου 1894 έχειροτονήθη πρεσβύτερος υπό τού τότε Μητροπολίτου Χαλκηδόνος και νύν Μητροπολίτου 'Εφέσου κ. 'Ιωακείμ. Περί

τά τέλη τού 1896, χειροτονήθείς τιτουλάριος επίσκοπος Μελετοποπόλεως, άπεστάλη βοηθός τού Μητροπολίτου Κυζίκου Νικοδήμου διά τó τμήμα Δαφνανέλλιον, όπερ έπί τριετίαν διευθύνε, έπανήλθεν είς Κωνσταντινουπόλιν, ένθα διέμεινε μέχρι Φεβρουαρίου 1909, ότε έξελέγη Μητροπολίτης Κώου, ήν έποίησε μέχρι τού 1908, όποτε έξελέγη Μητροπολίτης Καστορίας, τήν άρχήν τού έτους 1908, προσεκήλθη δέ πρώτην ήδη φοράν μόλις πρό τριών μηνών συνοδικώς.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 571)

ΙΔ'. Πρό της συνέντευξως.

— Λοιπόν, δεσποίνε Γαλιμά;
— Κύριε, έντός μιας ώρας θά σάς παραχωρήσω τήν άρραβαν, ήν έζητήσατε.
— Εύχαριστούμεν, δεσποίνε, μετά μιαν ώραν θά περιμεινωμεν τό σύνθημα.

Η γυνίς έταράχθη με τήν κεφαλήν και ήκολούθησε τόν δρόμον, όστις έφερεν είς τó περίτερον.
— Ό 'Ιωάννης Ρενώ και ό Μαλαρίας, άλληλοεμπήσαν' είς τούς όφθαλμούς των έφαινετο ή συγκίνησις.

— Λοιπόν θά είδης τέλος τόν Μουράτ.
— Ό Ρενώ δέν επρόλαβε ν' άπαντήσει' από έν χρονόν μέρος τού κήπου, σκακαμένον με πολλά δένδρα, έφάνη ό Γέρβας.

— Άρχηγέ, τού λέγει ό Μαλαρίας, βλέπω κάμνεις στρατιωτικά περιμάρια ένεδρόν!

— Ό άξιωματικός έμεδιάσε.

— Είδα τήν Γαλιμά, ή όποία επέστρεφεν είς τό Τσικαγάν. Έξάπαντος θά σάς έφερει τήν άπάντησιν, τήν όποιαν άναμένετε.

— Μάλιστα, μάς προσδώρισε και τήν ώραν.
— Μετάβω, λοιπόν θά παραστώ και έγώ είς τήν συνέντευξιν σας.

— Ό Ρενώ άντεριχάσε.
— Πώς; σεις;

— Ό σκοπός της συνέντευξως λοιπόν έπραγματούτο. Δέν θά ήδύνατο ό Ρενώ νά επιδείξη είς τόν έμπιστον τόν πολύτιμον λίθον πρός άναγνώρισιν, όπτε νά τού όμυλήσιν έλευθέρως.

— Ό Γέρβας προσετοιμήθη δι' έν ένόησε τήν παραχήν τού Ρενώ.

— Ναι, θά παραστώ άόρατος. Σεις μόνον θά είσέλθετε τήν παρουσίαν μου, ό Μουράτ θά τήν άγνοή. Έγώ θά παρακολουθήσω πά πάντα, θά άκούσω τās άπαντήσεις του. Σεις, βέβαια, θά τού παρουσιάσθητε ως φίλοι και πιστοί, θά τού εκδηλώσατε τόν σεβασμόν σας και τήν άφροσύνην σας. Τό τέραςμα θά έπιτύξη.

— Έπειτα, χωρίς νά περιμειν ή άνάτησιν,
— Λοιπόν, καλήν άνάτησιν. Εγώ πηγαίνα νά καυλώσω τήν κρήνην μου.

Και ό Γέρβας άνεχώρησε.

— Ό Ρενώ, στενοχωρημένος, ήτο έτοιμος νά όμυλήσιν πρός τόν Μαλαρίαν, αυτός όμως τόν ήμώδισε.

— Δέν ξεύρεις, καίμενε, ότι έδώ και ή πέτρας έχουν ωπά; Πηγαίνουμε μακρότερα.

Και άπεμακρόνησαν είς έν εύρύτερον μέρος τού κήπου.

— Έδώ ήμπορείς νά όμυλήσιν, αλλά κίνησις με σιγανήν φωνήν, λέγει ό Μαλαρίας.

— Κρίμα, ή έπίσκεψίς μας είς τόν Μουράτ είναι άνωφελής, και άν θέλεις μάλιστα... επικάνδυνος. Πώς θά δύνηθα ν' άναγνωρίσω;

— Έχεις δίκαιον. Δέν ήξεδόκαμεν τού θά είναι κοινός αυτός ό κατηγορούμενος Γέρβας; γι'αυτό, φίλασε τήν πολύτιμον πέτραν σου, διότι διαν τήν ίδη ό Μουράτ, θά έπράξη κάποιαν φωνήν έκκλησίαν, τήν όποιαν θ' άκούσιν ό Γέρβας και τότε έλμεθα χαμένοι. Κρίμα είς τόν θησαυρόν τού μάς έχάρισαν, δέν θά έχωμεν τήν κεφαλήν είς τούς σήμες μας.

— Είμαι πτωχός, άπάντησεν ό Ρενώ, αλλά ή ζωή μ' άρέσει.

— Επειλάθης; Πτωχός; και πώς, άφού έχομεν έξ ήμισίας τούτον μέγαν θησαυρόν;

— Όστε... έφαινόμην ό Ρενώ συγκατανημένος.

— Ναι, φίλε μου, έδουλέψαμε μαζί, μαζί και

θά τόν μοιρασθώμεν. Τά διαμάντια αυτά κοστίζουν 4 εκατομμύρια. Λοιπόν τά δύο με φθάνουν.

— Σ' εύχαριστώ, τά δέχομαι' με τά δύο άλλα έμπαυμάρια θά αρσπαθήσω ν' άπελευθέρωσω τόν Μουράτ.

— Κάμε ό,τι θέλεις, αλλά ως άφώσμεν αύτό και ως έλθωμεν είς τήν συνέντευξιν μας. Είπες ότι θά είμαι άνωφελής;

— Βέβαια, διότι δέν θά έννοηση τόν αληθή σκοπόν μας, δέν θά πεισθή περί της φίλης μας.

— Μείνε ήσυχος.

Και ό Μαλαρίας έβγήκεν από τó σημειωματάριόν του έν φύλλον και ήρχισε νά γράφη.

— Τί κάμνεις αύτό;

— Προσετοιμάζω τήν δεύτεραν συνέντευξιν. Άκούσε τί τού γράφω: «Σουλτάν Μουράτ. Ό Γέρ-

— Κόρη, αί Καδίνα είναι συνηθροισμένα είς τó κώμα των Ρόδων και άκούουν μουσικήν. Σε προσκαλούν.

— Είπατε τις θά θά έλάγω πλησίον τού Σουλτάν Μουράτ, αλλά ό,τι μετά μιαν ώραν θά είμαι είς τήν διάδοσιν των.

— Ό Άσσάρ υπεκάλεθη και άπεμακρόνησιν σ'απόμενος.

— Ότε οι Φράγκοι επέτρεπον τήν συνέντευξιν. Πρέπει νά παρστώ είς αυτήν και έγώ. Οι έταγμένοι όχεται θά με δεχθώιν γρήγορα.

— Εφθάσεν είς μιαν γυνίαν τού άνδρός, έστρεψε γόφω τά βλέμματα διά νά ίδη άν τόν βλέπη κανείς, έπειτα έβγήκεν από τήν μέσην του έν κλειδίον και τó έρημοσεν είς τó πλακόστρωτον έδαφος.

— Έξαφνης μία όκη ήνοιχθη και έντός αυτής έγάθη ό Άσσάρ.

— Οι όνόγειοι όχεται συνήγονον τό Τσικαγάν πρός τό Γαλιμά και τόν Τσικανί' τούς όχεταις αυτούς έγνωρίζον μόνον οι πιστοί τού Σουλτάν Μουράτ και ό αρχηγός των έταγμένων. Ό Άσσάρ, ως έταγμένος τούτου, δέν ήδύνατο νά τούς άγνοή. Ηκολούθησε λοιπόν τās σκοτεινιάς έρείνας κρύπτας και άφού περιεπλανήθη άρκετά, εισήλθε πρό μιας κλίνης.

— Εφθάσα, είπε καθ' έντών και άνήλθε τās βαθμίδας, αί όποιας ήδόνον είς τó καλλενήριον τού Μουράτ.

— Εκεί χωρίζοιτο έστρατοί. Περιέφερον έν βλέμμα. Ό Μουράτ ήτο μόνος. Καθήμενος είς μιαν πολυθρόναν έφαινετο βεβηλωμένος: είς σκέψεις, από τις όποιας κανείς δέν θά ήδύνατο νά τόν άποσπάση.

— Ένώ ό Άσσάρ περιετρεπε τόν Μουράτ, ή θύρα της αίθουσής ήνοιξε και ένεφανίσθη ή Γαλιμά.

— Σουλτάν Μουράτ, τό λέγει με γλυκύαν

— Άντι πάσης άλλης άπάντησε ό Ρενώ έστρεψε τήν χείρα τού Μαλαρία. Ήτο αληθινά πολύτιμος ό όρηος.

— Άφού όχεταις ήρμειούσθησαν, ήρμειαν νά περιπατήσιν είς τούς κήπους έως ότου έλθη ή ώρα της συνέντευξως.

Τήν ίδίαν στιγμήν, ό Άσσάρ ό τσερκετής έπαισάει τήν Γαλιμά.

— Κόρη, οι Φράγκοι τούς έτοιμας συναντήσαντες νά δεχθώιν, είπα έγω.

— Μία έκαιμεν τήν κρήνην κήπου και άναί. Έπειτα στρατιωτικός άποκόμμος.

— Πληρώσε, Γαλιμά.

— Η κόρη υπήκουσεν.

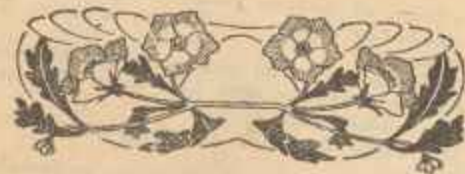
— Μικρά μου, δι' ό,τι άκούσε, νά έκπαγής. Η όρηοςία θά περνούσε δι' αύτό πρέπει νά πιάσει τό παν όπως τήν άποφύγω.

— Η κόρη έμεινίσεν.

— Θά κάμω ό,τι μου λέγεται.

— Τότε είσάγαγε τούς Φράγκους.

(συνέχεια)

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΡΟΔΟΝ

«Έτο ώρα θα βρω τη δέλη, ες εκείνην, τας διώκας άγαπώσι τα δειλάνα άνθη και αι έρωσαι ψυχαι. Ό ήλιος, με τας τελευταίας χρυσάς του άκτινας, περιέβαλλε το μικρόν εκείνο το βόσπορον χωριό και έδώκε τας κορυφάς των καταρτίτων λόφων του. Έτο ή ώρα, κατά την οποίαν τα πουλιά έπύον τας έσπερας διαχύσεις των, ή ώρα των γλυκυντέρον μουσηρίων και των περπατητέων ονιρασπολήσεων, ήτο ή ώρα, κατά την οποίαν ο 'Ιωάννης 'Ανθίδης ήκολούθει το μακρομένο μονοπάτι, το όποιον ώδηγεί από την άκτίν εις το μικρόν παράλιον δάσος, διά να συναντήση την λατρετήν της καρδίας του.

Ο 'Ιωάννης 'Ανθίδης, νέος εικοσιπενταετής, με εύστολές άνδρισμα και όραιο μωρό μαλλιά, είχε γνωρίσει εις το ίδιο εκείνο χωριό την Τερψιχόρην, της οποίας ή άρετής χάρις και ή λάμπουσα καλλονή τον είχαν γοητήσει.

Από της γνωριμίας δύο νεαρών υπάρξεων, μέχρι του έρωτος, ή άποστασις είναι μηδαμινή. Ο 'Ιωάννης και ή Τερψιχόρη ήγαπήθησαν περιπατών.

Εις την εύγενή καρδίαν του νέου, εις το ήγνές πνεύμα του, ή άρετής ιταγής έβλεπε την άνάστασιν του Ιωαννικού της και έκείνος από την άγγελικήν καλλονήν της, αλλά από πάντων από την απερίγραπτον καλλοσύνην της, ήντελει τας ώραιότερας έμπνεύσεις του. Έφαινοντο ότι ήσαν πλάσμενοι ο εις διά των άλλων, τόσον αι ψυχαι των και οι χαρακτήρες των έταυρίζοντο. Αι συνεντεύξεις των, συχναι και παρατεταμέναι, ήσαν πλήρεις από τρυφερότητας έκμυστηρεύσεις, από έκχώρισμα εύγενών αισθημάτων.

Τερψιχόρη μου, της έλεγεν έκείνος, λαμβάνων εις τας χείρας του, τας ιδιαιτέρας, έτοιμάζω έν έργον, το όποιον ή ήρωας είσαι συ. Τό γραφει με τόσην όρμην και έμπνευσιν, ώστε είμαι βέβαιος ότι θα έπιτύχη. Και αυτό, θα το στείλω εις σε, ή όποια μ' έμπνευσε μέσα σ' αυτόν τον άρχον άρχον της ζωής.

Έκείνη τον έπείταζε τότε μ' έν τρυφερόν βλέμμα και τον ητχαρίζον μ' έν χαριτωμένον μειδισμό.

Πόσον είσαι καλός, Ιωάννη μου! πόσον είσαι μετρίοφρον!

Έπειτα άπτε τας χείρας του, περιεπλανάτο μίαν στιγμήν εις το δάσος, εύρισκεν έν άνθος και το έβλεπε εις την κορμιλοδόχον του, ένθ' μ' ένα θωπευτικόν τρόπον του ήμψυχε.

Δέν θα με ξεχάσης, βέβαια, εις την εύτυχίαν σου, δέν είναι έτσι;

Οι όροι και αι διαβεβαιώσεις τότε περί της αλυσίας άρσενιάσεως έξήρχοντο από το στόμα του νέου, σφοδρού και ταχείας ως καταιράκαι.

Να λησμονήσω σε, τον άγγελόν μου; Ν' αφήσω σε, που μου έγνώρισες τον αληθινόν έρωτα και τα θέλημα της ζωής; Ο 'Ιωάννης θα είναι πάντοτε ο λάτρης σου και θα γίνη ο σύζυγός σου.

Εις τα όραιο εκείνα λόγια, ή κόρη άπήγα με το μειδισμό της χαράς.

Πόσον ήτο εύτυχής!

Μερικοί μήνες παρήλθον. Ο 'Ιωάννης εύρισκετο εις το τέλος του έργου του, πολλάκις έλάμβανε μεριμνάς σελίδας του και τας άνεγινωσκον υπό τα δένδρα του προσφυλούς των δάσους, εις την Τερψιχόρην. Έκείνη μετά την άνάγνωσιν, χαιρεκροτεί και τον συνέχαιρε μέ λόγια, τα όποια έχρηματιζε τόσον ζωηρά ό έρωτός της.

Είμαι εύτυχής, του έλεγε, διότι είμαι ή πρώτη που σε χαιρεκροτώ. Το έργον σου είναι θαυμάσιον. Ο 'Ιωάννης έπλεεν εις την διαλήν αυτήν εύτυχίαν. Ηγαπάτο και έδημιούργει.

Αλλά άκριβώς ό πόθος του να δρέψη την δάφνην, την οποίαν άνιερσπολεί, τον ήναγκαζε να μεταβή εις Αθήνας, διά να δώση το έργον του από σκητής.

Ανεκρίνωσε το σχέδιόν του εις την Τερψιχόρην, ή όποια οδδ' έσκήφη να τον ήμποδίση.

Πήγαινε, του λέγει, ό έρωτός μου θα σε συνοδεύη παντός, θα σ' άνδυναμόνη εις όλας σου τας πράξεις.

Ο 'Ιωάννης δέν έβράδυνε να έκτελέση το σχέδιόν του και μίαν προίαν του Σεπτεμβρίου άπεχαιρέτησε την Τερψιχόρην, ή όποια με δακρυόμενα μάτια τον προσέπεμψε.

Όταν εύρέθη μόνη, μία βαρεία μελαγχολία την κατέλαβεν ήτο ή έπίδοσις του συννεφεύοντος ούρανο, ή προαίσθησις της δυστυχίας;

Εις τας Αθήνας, ο 'Ιωάννης 'Ανθίδης έδραμε δάφνας πολύ περισπούρως, έκείνων, τας όποιας άνιερσπολήσεν. Η 'Αρσινόη του, από της πρώτης παρουσίας της, έγρήγεσε το κοινόν των Αθηνών, το όποιον κατέλαβε πάντοτε το θέατρον.

Ο 'Ιωάννης 'Ανθίδης είχε κορεσθή πλέον από δόξαν και χρήμα.

Αλλά, όχι! ή φαντασία του νέου ήτο άπερίοριστος, το περιβάλλον των Αθηνών του έφαινετο μικρόν. Εξήσπεν άλλους εύτυχεύοντες όρίωντας, έπείθει να γνωρίσει άλλους νέους, ήθελε να δαμάσκη τας συγκινήσεις της ζωής. Ανεχώρησε λοιπόν και ές Αθήνας και μετέβη εις Παρισίους, εκεί εργασθή και έμελέτησεν έγνωρίσθη με τον καλλιτέρον φιλόλογικόν κόσμον και ήσχισε να συνεχώρειται εις πολλά γαλλικά περιοδικά. Αλλά έλθόντων, αι νέαι γνωριμίαι, τας όποιες έκαμε, και ή ζωή, την οποίαν ήκολούθει, τον έκαμαν να λησμονήση την κόρην ή όποια ύψηξε δι' αυτόν ό αιώνας του έρωτός και εις την οποίαν ώφειλε την άσπρην της εύτυχίας του. Άλλού πλέον είχε στρέψη τα βλέμματα, άδιαφορών άν ή νέος του βόσπορος ύπέφερε διά τον έρωτα, τον όποιον αυτός της ένέπνευσε.

Εις Παρισίους έγνωρίσθη με την οικογένειαν Χριστοφόρου. Η οικογένεια αυτή είχε μ' άν κόρην και πολύ χρήμα. Έάν δι' ύπερβολήν, το όποιον της έλαμπεν, ήτο το όνομα. Η κυρία Χριστοφόρου, ήτο γυνή ματαιοδόξος. Έγνώρισε τον 'Ανθίδην και έσκήφη:

Αυτός είναι ένδοξος, του λέγει, όμως το χρήμα, θα τον τ' όδωσα μαζί με την κόρην μου και έτσι ή κυρία 'Ανθίδου θα άνοξη τον δρόμον εις δια τα άριστοκρατικά σαλόνια διά την μητέρα της.

Οι πρώτοι έρωτες είναι περιωμένον να μνη είναι ποτέ και οι τελευταίοι. Ο 'Ανθίδης άν και δέν ήγάτησε την νέαν, την οποίαν του προσέφερον, έν τούτοις έκαμε και αυτόν τον συλλογισμόν του:

Η δόξα θα είναι πάντοτε άρημένη, άν δέν σπορηζέται εις το χρήμα. Τι με μέλλει, άν ή δεσπικνίς Χριστοφόρου δέν είναι ούτε όραιο, ούτε καθώς την άνιερσπολήσει; άρκει ότι θα μου δώση άρετά στερογγυλήν προίαν. Όλα τα άλλα περνούν.

Υστερον από τοιούτον συλλογισμόν, δέν έκοπιασε και πολύ. Συγκατετέθη να λάβη σύζυγον την δεσποινίδα Χριστοφόρου.

Οι άρραβώνες θα έγίνοντο έν έκωνοσενναισιόλει μεγαλειοπρεπώς. Η οικογένεια Χριστοφόρου άνεχώρησεν έσπευσμένως έκ Παρισίων διά να έτοιμάσκη τα καθ' έκάστη. Ο 'Ιωάννης θα έπίστρεφε βραδύτερον.

Αλλά καθ' όλον αυτό το χρονικόν διάστημα τί έκαμεν ή Τερψιχόρη;

Πιστή εις τον έρωτά της, περιηκούσθη βήμα προς βήμα τας έπιτυχίας του λυτρευτού της, άνεγίνωσκε και επανέγινωσκε τα όραιο γράμματα, τα όποια κατά τας πρώτας ημέρας της έπέλεξε και δέν έπαυε να του γράφη, χωρίς όμως να λαμβάνη πλέον άπαντήσεις του.

Πολύτακι μετέβαινε εις το δάσος, το όποιον ήτο ό μαρτύς των πρώτων έρωτικών διαχίσεων και εκεί έβλεπε την διάφεισιν των άνελόντων.

Η έπιτυχία του 'Ιωάννου του τον άπεμάκρυνε, άς ήσση εύτυχής είμαι βέβαια ότι δέν θα με λησμονήση.

Αλλά όταν έμαθε τους προσεχείς άρραβώνας του, όταν ήκουσε να ψιθυρίζεται το όνομα έκείνης, ή όποια θα την άντιπαύσκη, έννοιση έβλεπε ότι παν είχε χαθή δι' αυτήν, ότι και ή πενταία έλας την ήγκατέλειπε.

Ο έρωτός κατέκρυψε την καρδίαν της, της είχε μαράνιεν τον όργανισμόν, άλλ, οδδότες της ένέπνευσε και σχέδιον έκδικώσεως.

Θα ύποφέρω άγογγύστως την τέχνη μου, οδδένά θ' άγαπήσω και θα ζήσω με μίαν άνάμνησιν.

Ο 'Ιωάννης έφθασε και αυτός έκ Παρισίων και κατέλυσεν εις έν μεγαλοπρεπές ξενοδοχείον των Μνημιατικών, ώραιότερος, γρηότερος από δόξαν και μέλλον έφαινετο εις τους όφθαλμούς όλων πολύ εύτυχής...

Έτο άπόγευμα της πρώτης Κυριακής από της άφίξεώς του, μετ' άλλας ώρας θα μετέβαινε εις την οικίαν του μέλλοντος πανθέου του, διά να τελήση τους άρραβώνας του. Μόνος εις το δωμάτιόν του έτελειωσε την τουαλέτταν του, είχε φορέσει την ρεδιγκάτα του και από του καθρέπτου έπιδιόρθωνε τον λευκόν λαμυρόδετον του.

Έτο δούδηνος, άρραβόνη να μειδώση, προσεπάθει ν' άπαλλαγή από μερικάς βαρείας σκέψεις, αι όποιαι επεκάλητο εις την ψυχήν του. Έτσι, εις την αίδοισαν του πιάνον, μία ρωμανική Γερμανική παίζεν έν μονότονον πένθιμον ήμβατήριον.

Όχι, κάτι έχω, κάτι μου βαρύνει την καρδιά. Δέν είχε τελειώσει την φράσιν του, ότε ή θύρα του δωματίου τον έκρούσθη. Σπείθει να την άνοίξη και εύρίσκειται πρό μιας κυρίας, ή όποια δέν του ήτο άγνωστής.

Εφώρει ένδομιασίαν βαθέος χρώματος και από τον απωόν πάλον της εύγενή χαρακτηριστικά προσώπου διεγνώρισε. Ο 'Ιωάννης άνεπινάχθη.

Μα! ήμεις ήδεσποινίς Τερψιχόρη! άναφανεί άπιστοχόρδων.

Ναι, είμαι ήγνη, ή όποια δέν σ' έλησμονήσκη, είμ' ήγνη, ή όποια έπώδων πάντοτε την εύτυχίαν σου και καθήμερινός παρεκάλων δι' αυτήν...

Ο 'Ιωάννης δέν είχε έν' όμν τον μίαν τουαίτην συνέντευξιν. Μόλις είδε την νέαν κόρην καταβλημένην κάτω, αλλά πάντοτε όραιο, ένδομητή τα πρώτα του είδύλλια και το αίμα του έταγώσαν εις τας φλέβας του, έπερμεν όλόκληρος.

Μή φοβήσκη, 'Ιωάννη, έξηκολούθησε να του όμιλή έκείνη με την γλυκύαν φωνήν της, δέν ήλθα να σου ταράξω την ησυχίαν, ούτε να σ' έμποδίσω από την τρυφεράν συνέντευξιν, εις την οποίαν τώρα μεταβαίνεις. Ηλθα να σοβ έπιστρέψω τους όρκους σου, χωρίς να ζητήσω να πάρω όπισω τους ίδιούς μου. Ζήσε εύτυχής και μάθε ότι ήγνη θα ζήσω με την ά άνιμην σου. Άρε με μόνον να βάλω εις την κορμιλοδόχον σου αυτό το λευκόν τριαντάφυλλον, είναι από τον κήπον του χωριού, το όποιον τόσον ήγάτησες. Τα άνθη έκείνα που έχάρισαν την ψήμην, αυτό έχομαι να σε καταστήση τελείως εύτυχή.

Της κόρης ή φωνή ήσχισε να τρέμη ένόησεν ότι δέν θα άντείχη περισσότερον, άπασπασεν έν λευκόν ρόδον από το στήθος της και το έθεσεν εις την κορμιλοδόχον του 'Ιωάννου.

Φέγγω, του λέγει, ύγίαινε και σπείθει να άπομακρινή.

Ο 'Ιωάννης είχε μείνει άφωνος. Έκεν ή σσηνή του είχε παραλάβη τα νήφα' της κόρης ό ήρωας και ή άνεξέλικτα του συνέντευξιν την καρδίαν, τον είχαν έμψυχώσει. Αλλά, όταν είδε την κόρην να φέγγη και να τον άποχωρεύη, κατι τι άνεπίνθησεν εις την ψυχήν του και, καταβάλλων όλην την δύναμιν των νεύρων του, όρμη προς την θύραν και κρατεί από τας χείρας την κόρην, ή όποια έφρευγε.

Ο 'Ιωάννης, έδω, μείνε διά πάντος.

Από την αίδοισαν του κλάδοκρυβόλου δέν ήκούετο πλέον το πένθιμον ήμβατήριον.

Την έπομένην Κυριακήν το μικρό το βόσπορον χωριό επανηγόρειν. Έτελοόετο ci γάμοι του 'Ιωάννου 'Ανθίδου μετά της Τερψιχόρης.

Τό λευκόν ρόδον είχε νικήσει.

ΡΥΤΕΙΝΗ ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ

του διακεκριμένου της πόλεως μας 'Ιατρού.

Αναγκαίτητος οδηγός πάσης έγκυον, διότι διά της μελέτης αυτού έξασφαλίζεται ή κανονική πορεία της έγκυμοσύνης και προλαμβάνονται πάντες οι από του τοκετού κίνδυνοι.

Πωλείται παρ' όποιου τοξ βιβλιοπωλείας της πρωτεύουσας και των έπαρχιών αντί γρ. 5.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ

(συνέχεια από σελ. 573 και τέλος)

Μύρμηκες γεωργοί. — Μύρμηκες καλλιεργηται μανηταρίων.

Μετά τους ποιμένας, ίδου και οι γεωργοί μύρμηκες, και μετ' αυτούς οι καλλιεργηται, ο τρίτος δηλαδή βαθμός της εξέλιξεως της ιστορίας του ανθρώπου.

Εις το Τεξάς της Αμερικής άπαντώσιν υπό μυρμηκων καλλιεργούμεναι μικροί σιτοφόροι άγροί, των όποιων ο σίτος διά τοιούτο όνομάζεται **μυρμηκόσιτος**.

Περί των μυρμηκοφωλεών, εις περιοχήν δέκα μέχρις είκοσι ποδών, υπό τον καυστικό κάτατον ήλιον των μερών έκείνων, εργάζονται δραστηριώτατα καθ' ήμέραν και καλλιεργούν τους πλουσιωτάτους άγρούς των.

Και κάτι περιεργώτερον:

Συνχά οι περιπατηται τών έξοχικών μερών της Κεντρικής Αμερικής στέκονται έκπληκτοι ένώπιον όλογύμων και άνευ ούδενός ήλλου δένδρου, εύρισκομένου παραδόξως άνα μέσον της πρωτοφανούς πλουσίας βλαστήσεως των έκεί παντοειδών φυτών.

Αν τις όλίγον προσέξη, παρατηρεί άτελευταίους σειράς και πυκνοπληθείς ακολουθίας, ταύτοχρόνως κατερχομένων από το δένδρον μυρμηκων και εις τεμάχια φρενώντων όλην την άπογινωφθείσαν πρσιονάδα των φύλλων.

Τό περιεργώτερον είναι, ότι οι μύρμηκες, καλυπτόμενοι κάτωθεν του φορέτιον των, διόλου δέν φαίνονται, ως έκ του όποιου νομίζει κανείς ότι αυτοκίνητον το φύλλωμα του δένδρου ήγκαταλείπει αυτό και τίθεται εις παράδοξον και άνεξήγητον κίνησιν.

Η φωλεά των μυρμηκων τοιούτων είναι μακράν και διά τοιούτο θα διανίσουν μεγάλην άπόστασιν.

Γίνεται δέ τοιούτο με την μεγαλειέταν τάξιν και πρόνοιαν, την οποίαν θα έξήλενε και ή κανονικώτερα πορεία και έφοδιοποιμή των λογικώτερον όντων.

Ίδου δέ πώς γίνεται αυτή:

Προηγούμεναι πρόσκοποι και άνιχνευται, έπειτα λογυρά όπισθοφυλακή και μεταξυ των δύο άκρων της μακροστάτης πομπής παρατηρούνται πλείστοι διαγγελλείς, άκαταπαύστως πηγαινερχόμενοι από το έν μέχρι του άλλου άκρου αυτής και φροντίζοντες διά την κανονικήν και μετά τάξεως πορείαν.

Ίδου και πώς γίνεται ή διανομή του φορέτιον:

Έκαστον φύλλον κόπτεται κατ' άρχάς εις δύο κατά μήκος τεμάχια και καθέν εξ αυτών με θαυμαστήν ίσορροπίαν τίθεται έκαστέρωθεν των δύο πλευρών του μύρμηκος, άπαράλλακτα όπως εις τα άλογα φορτώνονται αι ηκαμόκουραι.

Με ταχύτητα δύο ή τριών μέτρων κατά λεπτόν οδοιπορούν κατάφορτοι και άκούραστοι μύρμηκες, διερχόμενοι πολλάκις και άρεκατά σοβαρά κωλύματα, ως βράχους, λόφους, σήραγγας και τα τοιαύτα.

Αι φωλεαί των συνήθως είναι υπόγειοι. Μερικοί όμως εξ αυτών φωλεούν κάτω από σκωρούς ξηρών φύλλων ή και υπό σανιδώματα οικοδομών.

Ημπορεί ή κατοικία των να διαφέρη κατά τύπον, πάντοτε όμως ό περί αυτήν κήπος θα καταληφθή από τους μύρμηκας, οι όποιοι εύθύς μετά την ήγκατάστασιν των επιδίδονται εις την καλλιεργειαν άλλοκότου είδους μανιταρίου, το όποιον έξαναγκάζουν να λάβη έν άλλος διόλου παράδοξον σχήμα.

Ο Belt παραβάλλει αυτό προς σπόγγον, ή προς έν είδος μικροσκοπικών δένδριλλίων, τα όποια με πολλήν τέχνην καλλιεργούνται εις την Ιαπωνίαν.

Μέσα εις τον κήπον αυτόν θα ίδετε μετ' όλίγων εις άρεκτων μέτρων άπόστασιν τας φωλεάς των μανιταρίων, με έκτακτον τάξιν και ήγλην ή κανονικότητι.

Θα ίδετε έπίσης τους μύρμηκας να ώθουν προς την ρίζαν των μανιταρίων μικρότατα τεμάχια φύλλων διαφόρων δένδρων. Άπεδείχθη δέ ότι δι' αυτόν λιπαίνων και ένδυναμώνουν το προσφυλή των μανιταρίων.

Τοιοιούτρόπως, κατά τον Huber, έηγχεται και ό λόγος της τάξεως, την οποίαν έχουν οι μύρμηκες εις το άπογινώσκον τον δασάρα από τα φύλλα των και τα όποια τόσον πυκνωδώς μεταφέρουν εις την φωλεάν των.

Η τομή των φύλλων τοιούτων εις λεπτότατα τεμάχια γίνεται ως εξής:

Ο πρώτος μύρμηκς κόπτε το φύλλον εις δύο. Ο δεύτερος το καπνν τεμάχιον χωρίζει εις άλλα δύο μικρότερα τεμάχια και ούτω καθέξής, μέχρις ότου το τεμάχιον καταντήση μικροσκοπικόν. Τότε όλα μαζί συνάβλονται και άποτελούν έν είδος μάχης, την οποίαν διαμελίζουν και έξωθούν μέχρι των μανιταρίων, όπου την χρησιμοποίησιν προς δίπλωμα, όποις προηγουμένως είκομεν.

Παρατηρήθη ότι και άλλο, άγνωστον εις τους τόπους μας, φυτόν καλλιεργούν οι μύρμηκες του Τεξάς της Αμερικής.

Από την όραν του φυτού τοιούτου έξέρχεται κάτι άκαθάρστα σπαιρίδια, τα όποια είναι, ούτως είπείν, τα γεωμύρια των μυρμηκων.

Κατά τας έπιδρομάς των ένών μυρμηκων, το άνωθεν μέρος των μανιταρίων χρησιμοποείται ως προαχόν, καθόσον έκ αυτός αναβαίνοντες οι ίδιοκίτηται των φωτειών μύρ-

μηκες άποκρούουν κάθε έπίδροβον έπιδρομήν. Ουδέν ένόν φυτόν ή άλλην παραφραδα θα άπαντήσκη εις Ιωανν άνόστασιν από τας φωτείας των έν λόγ μανιταρίων.

Να ύποθέσωμεν, έρωτή ό Huber, ότι οι μύρμηκες γνωρίζουν ότι ή καλλιεργειαν των μανιταρίων άπαιτεί μεγάλην τέχνην και παντελή άπομάκρυνσιν από αυτά κάθε ένόν παρασίτον;

Και αυτοί οι Γάλλοι, οι όποιοι την καλλιεργειαν των μανιταρίων έχουν άναπτύξη τελειώτατα, με θαυμασίον έκφραζονται διά την υπό των μυρμηκων καλλιεργειάν των.

Ώφέλιμα διδάγματα.

Μετά την έπίσκεψιν και την μετά προσοχής μελέτην μιας τόσον θαυμασίας, καθ' όλην την σημασίαν, μυρμηκοφωλεάς, πόσους έκπληξίεις και πόσα πολύτιμα διδάγματα δέν άποκομίζει κανείς από αυτήν;

— Όταν μελετώ κατοικίαν μυρμηκων, λέλει ό Huber, και έπιμελώς παρακολουθώ τους άπειροπληθείς μικροσκοπικούς, άλλ' εύφρεστάτους κατοίκους της να οικοδομούν όλόκληρα διαμερίσματα, να χαράττουν κανονικούς δρόμους και πλατείας, να κατασκευάζουν σήραγγας, να άποθηκεύουν προμηθείας, να καλλιεργούν και να πομαίνονται και γενικώς να επιδίδονται εις τόσας ποικίλας άσχολίας, χωρίς ή παραμικρά εις δια αυτά να συμβαίη σύγχυσις, το κατ' ήμ δέν είμπορώ να μη παραδεχθώ, ότι τα ζωφρια αυτά είναι λογικά, προνοητικά και έφρευτικώτατα, όσον και οι διάφοδες θάυμασταί των.

Μελέται και άλλα πειράματα γενικώς άπέδειξαν, ότι εις τους μύρμηκας τα έργα και ή άντιλήψις δια την έκτέλεσιν αυτών διαφέρει μόνον κατά την άντιν της έφευγείας ή όποια βεβαίως εις τον άνθρωπον είναι άσχεγκίτως ύπεριότερα και άκαταγώνιστος.

Υστερον από την άσκήνησιν τόσον θαυμασίον, τι έχει να άντιπαραστήσκη κανείς εις την πρσιν ταύτην του σοφοφ φυσιοδίφους;

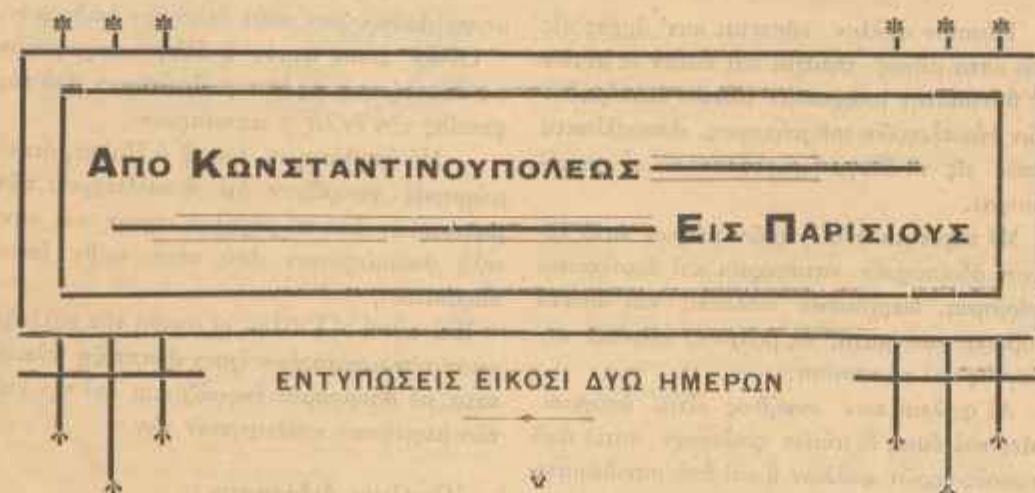
Τόσον τοιούτο μόνον:

— Ότι αι πρώται άρεταί, τας όπας τόσον άνεπληρώτως είδομεν εις τους μύρμηκας, οδδώς διαφέρουν από τας γνωστές και συνήθεις άρετάς του ανθρώπου.

Μήπως και εις τους μύρμηκας δέν παρετηρήσαμεν άνεπληρωμένην την ύπομνησιν, την προς τους γούμους ύποταγήν, την αλληλεργειαν, την αλληλεβοήθειαν και την αλληλεγγύην;

Ας τους έχομεν, λοιπόν ως ύποδειγμα και ύπογραμμόν.

Η μελέτη μυρμηκοφωλεάς πάντοτε θα μάς δώση λαμπρά και όφελιμώτατα διδάγματα. Πρωτόταυτον διόλου δέν πρέπει να άμφιβάλλωμεν.

Ανά τους Παρισίους.

— Λοιπόν! Είμαι εις την διάθεσίν σου. Έν πρώτους πρέπει να γνωρίσης το Παρίσι. Θα πάρωμεν ένα άμαξι και θα περιέλθωμεν τα κυριώτερα μέρη.

— Έμένα δέν θέ με πάρηται; λέγει με παράπονον ή παρενοχλούμενη Ζερμαίν, ή οποία ήρνδει όλίγον τά 'Ελληνικά.

— Κ' έσένα δά πάρωμεν, πουλάκι μου!... 'Α! τό πονόλαι μόνι!...

Και επέβησαν επί των ροδίνων χειλέων της παγεώδους φίλημα.

— 'Α! α! ντροπή!

— Έδοι δέν έχει ντροπή, φίλε μου. Θά ιδής έδω κατόπιν πράγματα, που μόνον εις τό Παρίσι συμβαίνουν... Λοιπόν παραινόμεν.

Εις τό Παρίσι δέν δυσκολεύεται τίς, όπως έδω, να ερρη άμαξαν. Μόλις κατήλθομεν, ή άμαξα ήτο έτοιμη. Μετ' όλίγον εισέρθημεν πρό της Δημοκρατίας.

— Εις την όδον Ριβολί, άμαξα.

Ο φίλος μου κατοικεί από τινων έτών εις τό Παρίσι και ως εκ της έργασίας τό γνωρίζει καλά.

— Έδώ είνε τό Σιατέλ!

Και ένθ' έγω είδαύμαζον κινών την κεφαλήν κατακαπνίζω, έκείνος έξηκολούθει:

— Έκεί είνε τό θέατρον της Σάρας Μπερνάρ.

— Τί θέατρος παίζει τώρα;

— Τό ρωσικό μπαλέτο.

— Ίδου ή Σαμαριταίν', κατήστημι νεωτερισμών.

— Την γνωρίζω από τας διαφημίσεις της.

— 400,000 φράγκα έξοδεύει κατ' έτος διά διαφημίσεις.

— Κολοσσαϊόν ποσόν.

— Αυτό έδω είνε τό Λούβρον, τό Μουσείον.

— Πάμε γά τό ίδούμε;

— Δέν έχομεν καιρόν. Τας διαφόρους μόνον αιδούσας να περιπατήσ τρέχον χρειάζονται εκεί άφαι. Διά να τό έπισκεφθής έπιμελώς χρειάζονται τολλάχιστον ό ήμέραι.

— 'Ο! διάβολε!

— Έδώ άπέναντι είνε τό 'Λούβρον', κατήστημι γνωστόν εις τό παγκόσμιον. Έχει 6000 έπιτάλλωντες.

— Όλόκληρος κόσμος.

— Έχει και ύπογεια κατήστηματα. Έπειδή δέν ευρίσκοντο άλλα κατήστηματα γειτονικά να τό άγοράσουν πρός επέκτασίν του, έκαμιν ύπογειον κατήστημα, τό όποιον συγκοινωνεί πρός τό έπίγειον κατήστημα. Ο πλοτύος του χώτου και ό φωτισμός του είνε άπερίγραπτος. Θά τό έπισκεφθώμεν αύριον.

— Έχει καλώς.

— 'Απ' έδω και πέρα είνε τά μεγάλα ξενοδοχεία, εις τά όποια διαμένουν πρίγκιπες και άριστοκράται. Βλέπεις έκείνον έκεί τον κήπον; Είνε κήπος τοΰ Κραμαρκού. Παράκει είνε τά 'Ηλύσια.

— Αυτός ό κόσμος που έξέρχεται απ' έκείνην την τρύπαν από που έρχεται:

— Είνε τό Μητροπολιτέν. Έξέρχεται από τον όπότεον τροχό ήρομον, ό όποίος συνδέει όλο τό Παρίσι. Δέν βλέπεις; Γράφει.

— Και διατί γράφει μόνον «Μετρό»;

— Διάτι έδω εις τό Παρίσι συντομίζον τας λέξεις. Τό ανεματογράφ τό λίγουν ανεμά, τό αυτομοπαίλ—ότό, τό ανεματί—ανεμά, τό μετροπολιταίν—μετρό και τά λοιπά.

— Θά εισέλθωμεν βεβαίως.

— Έχομεν καιρόν 'Αμαξα, εις την Όπερα!

Ο άμαξηλάτης κάμπτει δεξιά και εισερχόμεθα εις την 'Αρσενού ντελ Όπερά.

— Βλέπεις αύτόν τον δρόμον; Είναι στρωμένος από έξέλα. Εις τό Παρίσι υπάρχουν τριών ειδών δρόμοι: από έξέλα, από πέτραν και από ασφαλτον.

Μετά μικράν πορείαν φθάνομεν εις τό Μελόδραμα και κατερχόμεθα να περιεργασθώμεν τό θέατρον με τας πολλές εισόδους του, τό όποιον είναι νοηλώς έκεί επί της πλατείας έξηλωμένον.

— Σεύρεις τί εισπράξεις κάμνει τό Μελόδραμα ήμερησίως; Έξήκοντα χιλιάδας φράγκων κατá μέσον όρον.

— Ό-λα-λά!

Τό άπόγευμα έκείνο περιήλθομεν διαφόρους των Παρισίων όδους, εις μεγάλα βουλεβάρτα και την Μοντιάστρεν.

— Τά μεγάλα βουλεβάρ την νύκτα είναι ώραία, μου λέγει ό φίλος μου.

— Σόν τρε ζωέ! φευρίζει και ή Ζερμαίν, έννοήσομαι.

— Να ιδής έδω τό βράδυ κίνησιν, να ιδής ζώνη, να ιδής τρέλλαν, να ιδής πράγματα, τά όποια μόνον εις τούς Παρισίους συμβαίνουν.

— Εύτυχείς άνθρωποι, σεις που ζήτε στο Παρίσι.

— Να ιδής έδω τό βράδυ κίνησιν, να ιδής ζώνη, να ιδής τρέλλαν, να ιδής πράγματα, τά όποια μόνον εις τούς Παρισίους συμβαίνουν.

— Εύτυχείς άνθρωποι, σεις που ζήτε στο Παρίσι.

— Να ιδής έδω τό βράδυ κίνησιν, να ιδής ζώνη, να ιδής τρέλλαν, να ιδής πράγματα, τά όποια μόνον εις τούς Παρισίους συμβαίνουν.

— Εύτυχείς άνθρωποι, σεις που ζήτε στο Παρίσι.

— Να ιδής έδω τό βράδυ κίνησιν, να ιδής ζώνη, να ιδής τρέλλαν, να ιδής πράγματα, τά όποια μόνον εις τούς Παρισίους συμβαίνουν.

— Εύτυχείς άνθρωποι, σεις που ζήτε στο Παρίσι.

— Να ιδής έδω τό βράδυ κίνησιν, να ιδής ζώνη, να ιδής τρέλλαν, να ιδής πράγματα, τά όποια μόνον εις τούς Παρισίους συμβαίνουν.

— Εύτυχείς άνθρωποι, σεις που ζήτε στο Παρίσι.

— Να ιδής έδω τό βράδυ κίνησιν, να ιδής ζώνη, να ιδής τρέλλαν, να ιδής πράγματα, τά όποια μόνον εις τούς Παρισίους συμβαίνουν.

— Εύτυχείς άνθρωποι, σεις που ζήτε στο Παρίσι.

— Να ιδής έδω τό βράδυ κίνησιν, να ιδής ζώνη, να ιδής τρέλλαν, να ιδής πράγματα, τά όποια μόνον εις τούς Παρισίους συμβαίνουν.

— Εύτυχείς άνθρωποι, σεις που ζήτε στο Παρίσι.

Τό συμπόσιον.

Την όγδόην και ήμίσειαν όραν εύρισκόμεθα έν μέσθ' τρυφεράς και εύθύμου δημηγύρεως εις τό επί της όδου Έκάλ 'Ελληνικών έστιατόριον.

Όλοι είναι εύθυμοι εις τον κόλπον μας, όλοι και όλοι εύφρονούν, καλμπούτζουν, παίζουν με τας λέξεις και με τας χειράς και με τούς πόδας, ένθ' έγω σιωπώ, θαυμάζον τον κόλπον, εις τον όποιον διά πρώτην φοράν εύρίσκωμαι. Όμοιολογώ ότι, παρά τας μακαλογίας φίλων μου τώνών, την έσπέραν έκείνην έσχημάσα την ιδεαν, ότι ήμην σφηνότερος και αύτό τοΰ «Απολογητού» τοΰ «'Αω' Όλα». Και προσήλθας τούς οφθαλμούς εις τό επί της αύτης όδου μέγαρον της Σορβόνης, του περιήρμον πανεπιστημιον της Γαλλίας, εις τό όποιον τά φωτα προσέδιδον μίην μεγαλοκρέτειαν, έστέναξα, ζήλευον την ζώνη των Παρισίων.

— Αί! φίλε μου, έδω είναι Παρίσι! Όσοι φέρονται σοβαροί όπως έσύ, τούς κοροϊδεύουν, τούς γελούν, τούς άποστρέφονται. Δέν είναι 'Ανατλή έδω, Έδω είναι Παρίσι. Σύντα!

Ο φίλος μου δέν είχεν άδίκον αύτην την φοράν.

Έπρεπε και έγω να συμμορφωθώ πρός τας συνηθείας του τόπου και δέν ήγγισα να τό κατορθώσω.

— 'Α! μπάρμπο! έτσι!

Τό συμπόσιον διεξήγετο θαυμασίως, διασκεδαστικώτατα.

Έν τή μεταξύ εις τας άλλας τραπέζας όμιλοι 'Ελλήνων σπουδαστών έτραγον, έλληνοκυαντέρ τή τρώπη, έλληνοστί όμιλούντες, ένθ' οι αλίστοι, γνωρίζοντες τό ποιόν του συνόδου μου, έλεγαν προς ήμας άποτιμώμενοι:

— Άπόψε ό Δόν Ζουάν θαριαμβεύει!

Και έκείνος άπήντα:

— Σ έ ρ τ.

Νύξ τρέλλας.

Αί συνθήκαι, έν' ως ζώμεν, δέν μοί επιτρέπουν να περιγράψω ένταυθα, πως διήλθομεν την έσπέραν έκείνην. Τό περιβάλλον μας έδω δέν έχει καμμίαν σχέση πρός τό περιβάλλον και την ζώνη των Παρισίων.

Τρία αυτοκίνητα μās μετέφερον από του Καρνέ Λατιν εις τό μεγάλη Βουλεβάρτα και την Μοντιάστρεν, εισήλθομεν έν πρωτοκρενεί εύθυμία και τρέλλη εις τά όνομαστά της Μοντιάστρεν κονοστία και από τό «Μουλέν Ροζ» κατηγτησάμεν εις τον «Μαθρον Γάτον».

Σταχαρφαίαν της πρώτης έκείνης νυκτός έν Παρισίους, ή όποια αυτόχημα ήτο νύξ τρέλλας, είνε άδύνατον να δώσωμεν.

Μόλις την τεύτρετην πρωτίνην όραν κατεκλίθημεν. Καί όταν την έπιδουν με ήρώτησαν ποία ήσαν αι έντυπώσεις μου, άπήντησα:

— Σετυποσία και άγριος ό Θεός!

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

Εις τό προσεχές:

Εις τό δόκος της Βουλόνης. — Τά Γαλλικά αλίρια.

— Εις την άστενομίαν. — Η κοκκία του φίλε: να μάθη τά 'Ελληνικά. — Η μούτζα του μās έδωκεν ένας πλανόδιος πωλητής.

— Εις την άστενομίαν. — Η κοκκία του φίλε: να μάθη τά 'Ελληνικά. — Η μούτζα του μās έδωκεν ένας πλανόδιος πωλητής.

— Εις την άστενομίαν. — Η κοκκία του φίλε: να μάθη τά 'Ελληνικά. — Η μούτζα του μās έδωκεν ένας πλανόδιος πωλητής.

— Εις την άστενομίαν. — Η κοκκία του φίλε: να μάθη τά 'Ελληνικά. — Η μούτζα του μās έδωκεν ένας πλανόδιος πωλητής.

— Εις την άστενομίαν. — Η κοκκία του φίλε: να μάθη τά 'Ελληνικά. — Η μούτζα του μās έδωκεν ένας πλανόδιος πωλητής.

— Εις την άστενομίαν. — Η κοκκία του φίλε: να μάθη τά 'Ελληνικά. — Η μούτζα του μās έδωκεν ένας πλανόδιος πωλητής.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ΔΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ

'Αω' Όλα

ΤΙ ΦΡΟΝΟΥΣΙ ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΥ

δ' Ανώτερος Κληρός μας, οι Έπιστήμονες, οι Δημοσιογράφοι, οι Λόγιοι.

Πώς τό κρίνουν οι έν τας επαρχίας.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ — ΔΙΣΘΗΜΑΤΑ — ΓΝΩΜΑΙ

Προσέτι θ' άναγγελλόμεν

τας μεγάλας, τας ριζικάς, τας γενναίας

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

τας όποιας θά επιφέρωμεν από του Α' φύλλου του Β' έτους, ήτοι του 53 αριθμού.

Τό «ΑΠ' Ο ΛΑ» ανακαινίζεται, αυξάνει, βελτιούται.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Γέλα με να σε γελώ», λέγει κοινόν τι λόγιον.

Και τό λόγιον τοΰτο εφαρμόζεται πληρέστατα εις τον κοινωνικόν ν ήιον.

Όσοι τολλάχιστον διατείνονται οι κοινωνιολόγοι.

Τό «γέλα με να σε γελώ» είναι, κατ' αυτούς, απαραίτητος όρος της υπαρέσεως μας.

Έπειτα είναι το ανεπίμη της εποχής.

Είμεθα λοιπόν συγγνωστοί δότι όφειλομεν επί τέλους να ζώμεν, συμμορφούμενοι πάντοτε με τό πνεύμα της εποχής.

Διά τούτο δέν πρέπει ποτέ να έσληττάμεθα διά την τεραστίαν άναπνευσιν και πρόσδον της σεκλήμας.

Διάτι αυτή είναι ή συμβολή του πραγματικώς τό πνεύμα της εποχής.

Και τά μεγάλα ανήματα είναι όντερον οι μεγάλοι σεκλήμαδοι.

Έγνώστω άνα ιταρόν, όπως άνθρωποι να είπω ότι δέν έγνώστω τίς την έπιστήμη του, όσον έγνώστω τό πνεύμα της εποχής.

Γέλα με να σε γελώ» είνε το μέγα αξίωμα της εποχής, και τρέχει δέν πρέπει ούτε να τό άγνοώστω ούτε να τό λησμονήσω.

Ήμεραν τίνι, εισέλθον εις τό γραφείον του, παρατήρησα επί των πεσόντων κατόχων διάφορα έγγραφα, τεθειμένα έντός πλαισίων και καλύπτοντα σχεδόν έξ ολοκλήρου τούς τοίχους.

Τά έγγραφα ταύτα ήμερον διαφόρους σφραγίδας και είχαν τον τύπον διπλωμάτων.

— Διάβολε! είπον κατ' ήμαυτόν, πόσων άκαδημικών διπλώματα έχει! Τί σοφός άν-

θρωπος! Και έπειδή ως εκ της μυωπίας μου μοί ήτο άδύνατον ν' αναγνώσω τά διπλώματα ταύτα, έθεσα επί της ρινός μου τό δίοπτρό μου και έπληρώσα εις τόν τοίχον.

Και τί βλέπω;

Έν μόνον των διπλωμάτων έκείνων, τό έν τή κέντρω ειστάκόμενον, ήτο τό Ιατρικόν, όλα δε τά λοιπά, τά καλύπτοντα τούς τοίχους, ήσαν διπλώματα διαφόρων σωματείων και άδελφοτήτων, ή Ιατρική ήτο μέλας δέκα πάντε σωματείων.

Και ήτο λοιπόν άνάγκη να τεθώσιν όλα ταύτα εις τά πλαίσια και να άναστηθώσιν εκεί; τή έρωτηση ίσως τις.

Διά τον μη γνωρίζοντα το πνεύμα της εποχής, βεβαίως δέν έπρεπε καίτοι άνάγκη, δια τήν γνωρίζοντα όμως, άλλως είχε τό πρόβλημα. Έκ των εισερχομένων εις τό γραφείον του πολλών έξελόμβων τά διπλώματα των σωματείων, ως διπλώματα Ιατρικής ή άλλης τίνος, άκαδημικά, τον Ιατρικόν έποικόνως, να καίτοχον τούς διπλωμάτας, ώστε να δόγεται ή αυτών να κατεστάνη όλόκληρον δωματίον, ως τήν μεγαλειέτητον σοφόν!

Έγνώστω έπίσης έτερον Ιατρόν, έν Αθηνά, πρ' αυτόν, ήρώτησα γνώστην του πνεύματος της εποχής.

Γέλα με να σε γελώ, μου έλεγεν, αυτό είναι τό μέγα αξίωμα, αυτό και τό πνεύμα της εποχής.

Αυτός πρόβλημα τό είχεν έρωτηση καίτοι.

Και έρωτήσιν εις τας έσπερίδας ρε- κλάμας, αίνετες τον παρόντων ως σωτήρα και λυτρωτή της ανθρωπότητος. Έγραφε λ.χ. ότι θεραπεύει τούς τας άσθενείας και ατάς τας άνάσεις. Όχι γέλοι, τινός εκ γενετής, παραληπτικός, άσφοι και άπαλοι και φρενοπαθείς έρώτησαν από αυτή την ύλην.

